

NORGES HØYESTERETT

Den 22. mars 2013 avsa Høyesterett dom i

HR-2013-00651-A, (sak nr. 2012/1414), sivil sak, anke over dom,

Tronviken ANS

(advokat Christian Wahl – til prøve)

mot

Staten v/Skatt øst

(Kommuneadvokaten i Oslo
v/advokat Einar Gitlestad)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Bergsjø**: Saken gjelder den ligningsmessige behandlingen av inntekter og utgifter i selskapet Tronviken ANS i perioden 2002–2005. Den reiser spørsmål om en gevinst ved innfrielse av ervervede fordringer er oppnådd utenfor virksomhet, slik at den er skattefri etter skatteloven § 9-3 første ledd bokstav c nr. 1.
- (2) IT-Akademiet AS drev landsomfattende undervisningsvirksomhet innen data. Aksjonærene var Bjørn Rolf Klock, Widar Salbuvik og Norsk Vekst AS. Selskapet hadde en fordringsmasse på om lag 300 kundefordringer, som gjaldt ubetalte skolepenger, og som hadde et samlet pålydende på cirka 8 332 000 kroner. Inndringen var satt bort til tre inkassoselskaper.
- (3) Klock og Salbuvik inngikk 25. april 2002 avtale med IT-Akademiet AS om kjøp av kundefordringene for 2 000 000 kroner. Tronviken ANS (heretter "Tronviken") ble så stiftet 27. mai 2002. Eierne, Klock og Wisa Holding AS, hadde hver en eierandel på 50 prosent. Salbuvik var eneeier i Wisa Holding AS. Fordringsmassen ble overført til Tronviken umiddelbart etter stiftelsen av selskapet.
- (4) Inkassoselskapene hadde opprinnelig krav på en godtgjørelse på 25 prosent av beløp innbetalt i saker som var "overført til overvåking". Dette var saker som ble satt på vent fordi debitorerne midlertidig var betalingsudyktige. Tronviken reforhandlet avtalen med to

av inkassoselskapene – Aktiv Kapital Norge AS og Intrum Justitia AS. I de nye avtalene var provisjonen redusert til 20 prosent. Merverdiavgift kom i tillegg.

- (5) Tronviken har ikke hatt andre ansatte enn Klock, som var daglig leder. Selskapets inntjening har i all hovedsak bestått av innbetalinger på fordringsmassen. I tillegg har selskapet drevet en viss konsulentvirksomhet, først og fremst i form av regnskapsbistand til de to eierne. Selskapet la i utgangspunktet til grunn at virksomheten var skatte- og merverdiavgiftspliktig.
- (6) I perioden 2002–2005 krevde Tronviken fradrag for 160 000 kroner i inngående merverdiavgift. Avgiften knyttet seg i det alt vesentlige til fordringsmassen, særlig til inkassoselskapenes provisjon. Etter bokettersyn fattet Østfold fylkesskattekontor 22. desember 2006 vedtak om tilbakeføring av merverdiavgiften, under henvisning til at Tronviken ikke kunne anses å drive avgiftspliktig inkassovirksomhet.
- (7) Etter dette gjorde Tronviken gjeldende at selskapet ikke drev virksomhet i skattelovens forstand. Selskapet anførte at gevinsten etter delvis innfrielse av de ervervede fordringene ikke var skattepliktig.
- (8) Tronviken mottok i perioden 2002 til 2009 innbetalinger på 3 775 203 kroner fra inkassoporteføljen. De første årene var innbetalingene så vidt høye at selskapet allerede i løpet av 2004 oppnådde et overskudd på sin investering på 2 000 000 kroner.
- (9) I endringsvedtak 31. oktober 2007 konkluderte Moss likningskontor med at Tronviken drev skattepliktig virksomhet, jf. skatteloven § 5-1 og § 5-30. Ligningskontoret la til grunn at gevinsten ved inndrivning av fordringene ikke var skattefri etter bestemmelsen om realisasjon av enkle fordringer utenfor virksomhet i skatteloven § 9-3 første ledd bokstav c.
- (10) Tronviken påklaget vedtaket til skatteklagenemnda. I vedtak 6. oktober 2009 fastholdt skatteklagenemnda ligningskontorets vedtak. Nemnda la til grunn at inndrivelsen av fordringene var en vedvarende aktivitet av økonomisk karakter, som ble drevet for Tronvikens regning og risiko. På den bakgrunn fant nemnda at det var tale om skattepliktig virksomhet, ikke passiv kapitalplassering.
- (11) Etter dette tok Tronviken ut stevning mot staten v/Skatt øst. Oslo tingrett avsa 11. januar 2011 dom med slik domsslutning:
- "1. Staten v/Skatt øst frifinnes.
  2. Saksomkostninger tilkjennes ikke."
- (12) Tronviken anket til Borgarting lagmannsrett, som 29. mai 2012 avsa dom med slik domsslutning:
- "1. Anken forkastes.
  2. I saksomkostnader for lagmannsretten betaler Tronviken ANS til staten v/Skatt Øst 26 091 – tjuesekstusenogtjue – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dommen."

- (13) Tronviken har anket til Høyesterett, og ankeerklæringen er angitt å rette seg mot lagmannsrettens bevisbedømmelse og rettsanvendelse. Samtidig heter det i anken at selskapet "i det alt vesentlige [kan] slutte seg til" lagmannsrettens gjengivelse av faktum. Anken gjelder således først og fremst lovanvendelsen.
- (14) For Høyesterett er problemstillingen mer spisset enn for de tidligere instanser. Partene er enige om at aktiviteten i Tronviken isolert ikke tilfredsstillende kravene til virksomhet i skattelovens forstand. På den annen side er det begge parter syn at den inndrivningen av fordringene som inkassoselskapene har foretatt, må anses som slik virksomhet. Spørsmålet for Høyesterett er dermed utelukkende om inndrivningen av fordringsmassen kan tilordnes Tronviken med den konsekvens at selskapet anses å ha drevet skattepliktig virksomhet.
- (15) Den ankende part, *Tronviken ANS*, har i det vesentlige anført:
- (16) Gevinsten ved inndrivning av fordringene omfattes av skattefritaket i skatteloven § 9-3 første ledd bokstav c, fordi Tronviken ikke har drevet "virksomhet". Selv om inkassoselskapenes aktivitet er å anse som virksomhet i skattelovens forstand, kan den ikke tilordnes Tronviken, fordi den ikke er utført for dette selskapets regning og risiko.
- (17) Ved vurderingen av om inndrivningen av fordringene har skjedd for Tronvikens regning og risiko, må det legges vekt på vederlagsstrukturen i avtalene med inkassoselskapene og den konkrete plasseringen av risiko- og regningsansvar. Avtalene var basert på prinsippet "no cure, no pay". Vederlaget var resultatavhengig, og inkassoselskapene hadde ansvaret for ubestemte utgifter og ubestemt tap. Alle innsatsfaktorer for innfordringen ble dekket av disse. Den økonomiske risikoen lå derfor hos inkassoselskapene, ikke hos Tronviken. I denne sammenhengen kan det ikke ha betydning at Tronviken pliktet å dekke beskjedne utgifter til rettsgebyr.
- (18) Lagmannsretten har uriktig lagt vekt på at Tronviken måtte bære tapet dersom "grunninvesteringen" på 2 000 000 kroner ikke ga avkastning. Risikoen for fordringenes godhet er irrelevant – enhver kapitalplassering innebærer en mulighet for tap. Dette kan ikke være nok til at virksomhetskravet er oppfylt. Vi har her å gjøre med en engangsinvestering som ikke kan trekkes inn i vurderingen av om Tronviken har drevet virksomhet.
- (19) Juridisk teori har i fremstillinger av virksomhetsbegrepet fremhevet betydningen av hvem som har rådigheten over aktiviteten. Tronviken har ikke hatt slik rådighet; selskapet har ikke kunnet blande seg inn i inndrivningen av de enkelte fordringer og har ikke hatt instruksjonsmyndighet. Dette taler mot at aktiviteten kan tilordnes Tronviken.
- (20) En samlet vurdering tilsier at Tronviken ikke har drevet virksomhet. Inntektene er dermed ikke skattepliktige etter bestemmelsene om virksomhetsinntekt i skatteloven §§ 5-1 jf. 5-30. Skattefritak følger av skatteloven § 9-3 første ledd bokstav c.
- (21) Tronviken ANS har lagt ned slik påstand:
- "1. Likningene oppheves.**
  - 2. Tronviken ANS tilkjennes sakens omkostninger for tingretten, lagmannsretten og for Høyesterett."**

- (22) Ankemotparten, *staten v/Skatt øst*, har i det vesentlige anført:
- (23) Lagmannsrettens dom er korrekt i resultat og begrunnelse. Inkassoselskapenes aktivitet må tilordnes Tronviken. Det er ikke grunnlag for en så snever fortolkning av uttrykket "regning og risiko" som Tronviken tar til orde for. I begrepet ligger ikke mer enn at aktiviteten må være foretatt på vegne av eller etter oppdrag fra skattyteren. Det har begrenset egeninnhold ved siden av de øvrige kriterier for virksomhet.
- (24) Det avgjørende ved vurderingen må være at Tronviken har hatt hovedinteressen i aktiviteten og initiert den. Grunninvesteringen på 2 000 000 kroner og eierskapet til fordringene er relevant og må ses i sammenheng med aktiviteten knyttet til inndriving. I og med at Tronviken fikk gevinst av og måtte ha båret et eventuelt tap på investeringen, lå den reelle interessen i inndrivingen hos selskapet.
- (25) Porteføljen omfattet rundt 300 usikre fordringer og nødvendiggjorde et omfattende arbeid med inndriving. Tronviken ville ikke ha klart å inndrive disse uten en betydelig innsats. Aktiviteten må da tilordnes selskapet, idet det ikke kan ha betydning at arbeidet ble satt bort til en oppdragstaker.
- (26) Vederlagsstrukturen kan ikke ha vekt ved vurderingen av om virksomhetskravet er oppfylt. Prinsippet "no cure, no pay" er bare et alternativ til mer tradisjonelle betalingsmodeller. Tronviken har uansett hatt den reelle oppside og nedside ved investeringen og aktiviteten, noe som må være avgjørende.
- (27) Staten v/Skatt øst har lagt ned slik påstand:
1. Anken forkastes.
  2. Staten tilkjennes sakens omkostninger for tingrett, lagmannsrett og Høyesterett."
- (28) *Jeg er kommet til at anken ikke kan føre frem.*
- (29) Spørsmålet i saken er som nevnt om Tronvikens gevinst ved delvis innfrielse av de ervervede fordringene er skattepliktig inntekt. Gevinst ved realisasjon av enkle fordringer er skattepliktig dersom den må anses vunnet ved virksomhet, jf. skatteloven §§ 5-1 jf. § 5-30. Utenfor virksomhet er derimot slik gevinst skattefri etter skatteloven § 9-3 første ledd bokstav c nr. 1. Bestemmelsen lyder:
- "Gevinst ved realisasjon av følgende formuesobjekter er unntatt fra skatteplikt utenfor virksomhet:**
- ...
- c.
- 1. muntlige fordringer og andre gjeldsbrev enn mengdegjeldsbrev,..."**
- (30) I Rt. 1999 side 1347 la Høyesterett til grunn at realisasjonsbegrepet også omfatter innfrielse av fordringer.
- (31) Skatteloven inneholder ingen legaldefinisjon av virksomhetsbegrepet. Det må avgjøres etter en skjønnsmessig vurdering om en aktivitet er virksomhet i skattelovens forstand,

jf. Ot.prp. nr. 86 (1997–98) Ny skattelov side 48. Proposisjonen presenterer samme sted de sentrale skjønnsmomentene slik:

- "- Det må være utøvet *aktivitet* av et visst omfang og en viss varighet. Også aktivitet av kortere varighet vil kunne regnes som virksomhet, eksempelvis når forholdene tilsier at aktiviteten er påbegynt med sikte på et mer varig inntektserverv, men skattyteren har måttet avslutte aktiviteten på grunn av uforutsette etterfølgende omstendigheter. Enkeltstående transaksjoner vil i alminnelighet ikke kunne anses som virksomhet. Men forretningsforetak som tilfredsstiller de øvrige kriteriene for virksomhet vil falle inn under begrepet selv om det dreier seg om en mer kortvarig og avgrenset aktivitet.
- Aktiviteten må være utøvet for *skattyterens regning og risiko*. Ansvarsforholdet for virksomheten må tas i betraktning ved avgjørelsen av om aktiviteten skal anses som virksomhet. Videre må aktiviteten være utøvet enten av skattyteren selv alene, av skattyteren sammen med andre eller av andre som må likestilles med skattyteren, for eksempel ektefelle eller andre nærstående til skattyteren.
- Aktiviteten må ha *økonomisk karakter* og må objektivt sett *være egnet til å gi overskudd*. Aktivitet som ikke gir rimelig mulighet for økonomisk overskudd, faller utenfor virksomhetsbegrepet. Det samme gjelder hobbyer, fritidssysler mv så lenge slike aktiviteter ikke har økonomisk siktemål."

(32) Det er uomtvistet at inkassoselskapenes inndrivning av Tronvikens fordringer har hatt tilstrekkelig omfang og varighet. Videre er partene enige om at aktiviteten har hatt økonomisk karakter, og at den har vært egnet til å gi overskudd. Spørsmålet er om inkassoselskapenes aktivitet kan trekkes inn ved vurderingen av om Tronviken har drevet skattepliktig virksomhet. For Høyesterett har partene drøftet dette med utgangspunkt i vilkåret om at aktiviteten må ha vært utøvet for skattyters "regning og risiko". Før jeg går nærmere inn på de konkrete forholdene i vår sak, knytter jeg noen kommentarer til dette vilkåret, samt til virksomhetsbegrepet og tilordningsspørsmålet mer generelt.

(33) Kravet om at en aktivitet må være utøvet for skattyters regning og risiko, innebærer først og fremst en avgrensning mot arbeidsinntekter i tjenesteforhold. Jeg viser til Ot.prp. nr. 92 (2004–2005) side 77 og til Berg-Rolness, Inntekt av virksomhet, 2009 side 34. Men vilkåret trekkes også inn i en annen sammenheng, nemlig under spørsmålet om hvem en virksomhetsinntekt skal tilordnes. Dette følger allerede av det gjengitte sitatet fra Ot.prp. nr. 86 (1997–98) side 48, der departementet uttaler at "aktiviteten [må] være utøvet enten av skattyteren selv alene, av skattyteren sammen med andre eller av andre som må likestilles med skattyteren". Tilsvarende heter det i Lignings-ABC 2012/13 side 1478:

"Når skattyter har satt bort arbeidet til en selvstendig næringsdrivende, f.eks. advokat, må det vurderes konkret om den andres aktivitet kan tilordnes skattyter, dvs. om aktiviteten utøves for skattyters regning og risiko."

(34) Det er i denne sammenhengen kriteriet "regning og risiko" er aktuelt i vår sak. Slik jeg ser det, må dette få betydning for det innhold som legges i uttrykket. Ved avgrensningen mot arbeidsinntekter i tjenesteforhold vil honorarstruktur, avtalebestemmelser om kostnadsdekning, instruksjonsmyndighet med videre stå sentralt, se til belysning Berg-Rolness, Inntekt av virksomhet, 2009 side 72–74. Perspektivet må etter mitt syn bli bredere når tilordningsspørsmålet vurderes.

(35) Avgjørelsen i Rt. 1967 side 1570 er her sentral. Saken gjaldt spørsmålet om gevinst ved salg av to nyoppførte tremannsboliger var virksomhetsinntekt på den opprinnelige tomteieierens hånd. Om dette heter det i dommen på side 1573:

"I det foreliggende tilfelle er det adskillig som taler for å se oppføringen av de 2 tremannsboliger som Lilly Huseby Kvaalen solgte i 1964, i sammenheng med de boliger som var oppført og solgt i 1961 og i 1963. Men selv om boligene i 1964 sees isolert, gjelder det byggearbeider av ganske stort omfang. Byggeomkostningene utgjorde således etter de foreliggende oppgaver over 800.000 kroner. Byggearbeidene var satt i gang av Lilly Huseby Kvaalen. At hun under dette brukte forretningsfører, byggmester m.v. kan ikke tillegges noen betydning. Jeg er heller ikke enig med dødsboet i at det her bare dreiet som om en kapitalplassering. Det foreligger i dette tilfelle fra Lilly Huseby Kvaalens side en aktivitet som går langt ut over en vanlig kapitalanbringelse. Idet jeg videre legger til grunn at byggearbeidene ble utført med fortjeneste for øye og således hadde et økonomisk formål, finner jeg etter dette at oppføringen av boligene i 1964 var et forretningsforetagende i lovens forstand."

- (36) Førstvoterende legger her vekt på hvem som eide tomten, hvem som tok initiativ til utbyggingen og hvem som satte den i gang med fortjeneste for øye. Slik jeg ser det, må dette være sentrale kriterier i vurderingen av hvem en virksomhet skal tilordnes. Det må vurderes hvem som har den reelle interessen i aktiviteten, og hvem den først og fremst kommer til gode. I dette ligger at man blant annet må se hen til om skattyter bærer tap og får gevinst av det Tronviken har kalt "grunninvesteringen".
- (37) Det er videre på det rene at en aktivitet kan tilordnes en skattyter som virksomhet selv om den ikke er utøvet av skattyteren selv. Eksempelvis vil skattyter kunne anses å drive virksomhet til tross for at arbeidet er satt bort til en selvstendig næringsdrivende. Også dette følger av Rt. 1967 side 1570, der skattyteren brukte byggmester, forretningsfører med videre ved oppføringen av tremannsboligene. Finansdepartementet legger samme forutsetning til grunn i Ot.prp. nr. 92 (2004–2005) Endringer i skatte- og avgiftslovgivningen mv. side 76–77, der det heter:
- "Ved vurderingen av om virksomhetskravet er oppfylt, har det ingen betydning om det er eieren selv eller andre, for eksempel ansatte, som har utøvet den aktuelle aktivitet."**
- (38) Ved vurderingen av om en aktivitet skal tilordnes en skattyter som virksomhet, må det trekkes opp en grense mot passiv kapitalforvaltning. I skatteloven er kapitalinntekter en inntektstype ved siden av virksomhetsinntekter. Som påpekt av Zimmer, Lærebok i skatterett, 6. utgave 2009, side 375, betyr det at kapitalforvaltning "i beskjeden målestokk" faller utenfor virksomhetsbegrepet. Aktiviteten må ha et visst omfang og en viss varighet før den anses som en virksomhet i skattelovens forstand. Praksis knytter seg særlig til forvaltning av fast eiendom og aksjeporteføljer, men gir en viss veiledning også i denne saken. Det kommer jeg tilbake til.
- (39) Med dette som bakgrunn går jeg over til å vurdere den foreliggende sak. Jeg tar utgangspunkt i at Tronvikens erverv av fordringsmassen må ha skjedd for å oppnå gevinst. Riktignok er det opplyst at Klock og Salbuviks kjøp var foranlediget av at IT-Akademiet AS trengte likviditet for å kunne drive videre, noe jeg legger til grunn. Sett fra Tronvikens ståsted må motivet likevel klart ha vært et ønske om overskudd på investeringen. Tronviken overlot inndrivningen til inkassoselskapene, men beholdt eierskapet til fordringene og den økonomiske interessen i dem. Overskuddet etter fradrag for inkassoselskapenes provisjon med videre har tilfalt selskapet. Dersom investeringen i fordringsmassen i stedet hadde gitt tap, måtte Tronviken ha båret det. Hovedinteressen i aktiviteten har ligget hos Tronviken, og aktiviteten er utført på vegne av selskapet. Saken er i så måte en parallell til den som ble behandlet i Rt. 1967 side 1570, og resultatet kan vanskelig bli et annet.

- (40) Tronviken har ikke bestridt at aktiviteten ville ha vært virksomhet i skattelovens forstand dersom selskapet selv hadde stått for inndrivningen. Som jeg har vært inne på, kan det da ikke få betydning at selskapet valgte å la inkassoselskaper gjøre arbeidet. En annen løsning ville åpnet store omgåelsesmuligheter.
- (41) Slik jeg ser det, må også fordringsmassens karakter ha betydning. Som nevnt ervervet Tronviken rundt 300 fordringer. Alle disse var usikrede og for en stor del også svært usikre. Rettslig inndrivning var allerede iverksatt for mange av fordringenes vedkommende uten at dette hadde ført til innfrielse. Det krever tett oppfølging og stor innsats å oppnå innbetalinger fra en slik fordringsportefølje. Aktiviteten ligger etter mitt syn fjernt fra en passiv kapitalplassering. Tronvikens investering ville ikke hatt stor verdi uten inndrivningen, og aktiviteten må da ses i sammenheng med selskapets eierskap til fordringene.
- (42) Jeg finner det ikke tvilsomt at selve innehavet av en fordringsmasse som krever så stor aktivitet, må anses som skattepliktig virksomhet. Her finner jeg støtte i praksis om forvaltning av aksjeporteføljer, se til illustrasjon Skattedirektoratets bindende forhåndsuttalelser (BFU) 22/06 og 24/06.
- (43) På denne bakgrunn er det ikke nødvendig for meg å gå nærmere inn på avtalen mellom Tronviken og inkassoselskapene. Etter mitt syn kan det slik saken ligger an, ikke ha betydning at vederlaget er basert på et "no cure, no pay"-prinsipp. Tilsvarende kan det ikke være avgjørende i hvilken utstrekning Tronviken har hatt plikt til å dekke utgifter. Jeg finner det heller ikke formålstjenlig å gå i detalj når det gjelder Tronvikens anførsler om at selskapet ikke har hatt rådigheten over fordringene og instruksjonsmyndighet overfor inkassoselskapene. Likevel bemerker jeg at det er lite treffende å si at Tronviken har manglet slik rådighet, all den tid selskapet har eid fordringene, selv har valgt inkassoselskap og hatt anledning til å si opp avtalene med disse med avtalt varsel.
- (44) Tronvikens gevinst er etter en samlet vurdering innvunnet i virksomhet, slik at skattefritaket i skatteloven § 9-3 første ledd bokstav c nr. 1 ikke kommer til anvendelse. Anken må derfor forkastes.
- (45) Staten har vunnet saken og har i utgangspunktet krav på sakskostnader, jf. tvisteloven § 20-2 første ledd. Saken har ikke budt på tvil. Tingretten har imidlertid fritatt Tronviken for sakskostnadsansvar i medhold av unntaksregelen i § 20-2 tredje ledd. I begrunnelsen uttaler tingretten at det ikke "finnes... tilsvarende saker i retts- og forvaltningspraksis, og retten mener selskapet hadde grunn til å prøve den skjønnsmessige fastsettelsen av grensen mellom kapital- og virksomhetsinntekt for tingretten". Jeg finner ikke tilstrekkelig grunn til å fravike tingrettens avgjørelse på dette punktet. Sakskostnader blir dermed å tilkjenne for lagmannsretten og Høyesterett.
- (46) For Høyesterett har staten krevd dekket salær med 87 000 kroner inklusiv merverdiavgift. Sakskostnadsoppgaven legges til grunn.
- (47) Lagmannsretten tilkjente staten sakskostnader for lagmannsrettsbehandlingen med 26 091 kroner og mente med det å legge sakskostnadsoppgaven til grunn. Merverdiavgiften var her imidlertid oversett, og staten har krevd retting. Korrekt salærkrav for lagmannsretten inklusiv merverdiavgift er 31 500 kroner, et krav som tas til

følge. I tillegg tilkjennes erstatning for utlegg til juridisk utdrag med 891 kroner. Samlet utgjør sakskostnadene for lagmannsretten og Høyesterett 119 391 kroner inkludert merverdiavgift, hvorav 891 kroner gjelder utlegg.

(48) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Anken over lagmannsrettens dom, domsslutningen punkt 1, forkastes.
2. I sakskostnader for lagmannsretten og Høyesterett betaler Tronviken ANS til staten v/Skatt øst 119 391 – etthundreognittentusentrehundreognittien – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.

(49) Dommer **Matheson:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.

(50) Dommar **Utgård:** Det same.

(51) Dommer **Tønder:** Likeså.

(52) Dommer **Skoghøy:** Likeså.

(53) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Anken over lagmannsrettens dom, domsslutningen punkt 1, forkastes.
2. I sakskostnader for lagmannsretten og Høyesterett betaler Tronviken ANS til staten v/Skatt øst 119 391 – etthundreognittentusentrehundreognittien – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.

Riktig utskrift bekreftes: